

Évközi 33. vasárnap

Mk 13,24–32

„Ég és föld elmúlik, de az én ígéim nem múlnak el”

A világ végéről sokan sokféleképpen beszéltek, sőt beszélnek manapság is. Van, aki a világ természeti energiáit, nevezetesen a nap energiáját vizsgálja, és így beszél arról, hogy a földünk történelmi ideje meghatározott. Van, aki a kozmikus katasztrófákat vizsgálja, például aszteroidák becsapódását, és emiatt beszél a földön bekövetkező kozmikus katasztrófáról. Több antik szövegben olvasunk természeti katasztrófáról mint Isten büntetésének megvalósulásáról. Ilyen például az Ószövetségben a Bábel toronyról szóló monda vagy a vízözön története. A fogság utáni prófétai irodalomban elterjedt a jövőre irányuló beszédnek az a formája, amely összekapcsolta Isten eljövendő ítéletét és a történelmi katasztrófa képét. Ráadásul ezek az elbeszélések meglehetősen furcsán kezelték a történelmi időt. Ezeket a szövegeket nevezzük apokaliptikus szövegeknek. Az Újszövetségben a Jelenések könyve kifejezetten ebben a stílusban íródott prófétai könyv.

Az evangélista közvetlenül változtatás nélkül veszi át Jézus igehirdetésének ezeket a szakaszait, amelyekben Jézus világvégi ítélő eljövételéről van szó. Azt is tudnunk kell, hogy Jézus korában igen divatos irodalomnak és életérzésnek számított az apokaliptika. Nem csoda tehát, hogy Jézus is használja saját tanításának kifejtésére. Az 1947-ben felfedezett qumrani (kumráni) iratok nagy része ebben a stílusban íródott. Az emberek várták a világ végét. Úgy gondolták Jézus, a végidő prófétája sietteti ennek az eljövételét, sőt eleinte arra számítottak, hogy mindez már az apostolok idejében bekövetkezik, a kereszténység megjelenése, valamint a jeruzsálemi templom pusztulása egy történelmi kor végét és egy új korszak kezdetét fogja jelenteni.

Manapság a katasztrófa prédikátorokra kétes bizalommal tekintenek. Egyrészt nem hiszik el, hogy igaz, amit mondanak, másrészt bizonyos félelemmel és haraggal tekintenek rájuk – vészmadaraknak tartják őket, akik feleslegesen riogatják az embereket. Sokan ezt a mondatot, hogy Jézus „igéi” el nem múlnak, kétes kijelentésnek tartják. Ennek oka, hogy a vallásosság nem emelkedik Európában,

mintha hatástalan volna Jézus szava, túlhaladott az apokaliptikus gondolkodás és stílus.

A keresztények azonban soha nem passzív félelemmel figyelték a történelem alakulását, hanem úgy gondolták, Isten közelgő eljövételét segítik azzal, ha teljesítik az Egyház misszióját. Sőt a keresztény közösségek köreiben a magasabb etika megvalósításával próbálták közel hozni Isten országát. Minden keresztény tevékenységre, jócselekedetre így tekintettek. A keresztény fejlődéseszmének tehát lényeges eleme volt az erkölcsi fejlődés előmozdítása.

Manapság a fejlődés eszméjéből hiányzik az erkölcsi fejlődés gondolata és a vallásos elképzelés. Sokak szerint a vallásos gondolkodás gátolja a fejlődés eszméjét, vagy azt más fejlődés elképzeléssel, ideológiával próbálják helyettesíteni. Úgy gondolják, Isten Igéi elmúlnak, idejétmúlttá válnak. Számos ideológia bukása azonban folyamatosan cáfolja ezt. Az embereknek az etikai rend megőrzése végett szükségük van Jézus szavára és a végítélet képeire.

Az Emberfia érkezését váró tanítvány imája

Dicsőség neked, akinek trónusa az ég, és a föld lábad zsámolya. Melletted a Nap ragyogása is sötétnek látszik. Áldalak téged, aki közösséggé formálsz neved tisztelőit. Elküldöd igéidet közénk, kiáltásoddal zörgetsz az ajtón, és sürgetve hívsz minket menegyzős lakomádra. Köszönöm, Uram, hogy nem tudhatom, mikor jön el hozzánk országod dicsősége, s ezért bármikor várhatom. Amen.